

Arrest

nr. 284 040 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. JANSSENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 13 december 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 2 januari 2020 om internationale bescherming. Op 20 september 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, geboren in Valencia, Venezuela. Sinds 2017 bezit u naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit. Aangezien uw moeder Colombiaanse is, had u hier immers ook recht op. Uw vader was fregatkapitein bij de marine van de Venezolaanse strijdkrachten. U woonde in een huis van het leger in Puerto Cabello. In 2014 schonk het leger het huis aan uw vader. Uw vader overleed datzelfde jaar aan kanker. Na de dood van uw vader bleef u er wonen met uw moeder en uw zus. Jullie woonden aan de rand van een militaire zone. De meeste van uw burens waren families van militairen. Ook al diende uw vader jarenlang als militair de natie, zelf was u tegen de regering gekant. U vreesde dat uw burens, bijna allemaal families van militairen, dit zouden ontdekken. U was nooit politiek actief, maar kwam op straat en op school wel voor uw mening uit. Doorgaans oogstte u bijval. Enkel uw burens die tot militaire families behoren dreigden ermee dat u de gevolgen zou dragen indien u dergelijke zaken bleef zeggen. Zelf deed u het nooit, maar u zag wel dat mensen uit uw omgeving die deelnamen aan protesten of zich uitspraken tegen het regime, hard werden aangepakt. Zo werd een vriend van uw vader die zich tegen de regering kantte, gearresteerd en gefolterd. U vreest dat u of uw familie hetzelfde lot wacht. Op 8 september 2017 ging u zoals elk jaar met uw moeder naar de mis van het leger ter ere van de Virgen de la Valle. Na de mis sprak uw moeder met een militair. Ze zei dat ze niets te eten had. De militair zei dat u een doos voedsel van de CLAP (Comité Local de Abastecimiento y Producción, Lokaal Comité voor Bevoorrading en Productie) bij hem mocht komen halen. Hij sloot u op en misbruikte u. Hij bedreigde u met de dood als u er ooit tegen iemand iets over zou zeggen. In 2017 vroeg u de Colombiaanse nationaliteit aan. U voelde zich immers niet langer veilig in Venezuela en wilde uitzoeken of u zich veilig in Colombia kon vestigen. In oktober 2018 begon u aan uw studie moderne talen aan de universiteit. Na een trimester zei u tegen uw moeder dat u zou stoppen met uw studies aangezien jullie de kosten niet konden dragen. Daarnaast liet de kwaliteit van het onderwijs ook te wensen over. Veel professoren waren vertrokken waardoor het vaak studenten waren die de lessen gaven. Daarna gaf u enige tijd balletles. Op 30 april 2019 namen uw moeder en uw zus deel aan een antiregeringsmanifestatie in Puerto Cabello. Militairen dreigden ten aanzien van uw moeder ermee dat ze haar woning en pensioen zouden afnemen als ze niet meteen zou stoppen met protesteren. Daarna vertrokken uw moeder en zus uit de betoging. U bevond zich op dat moment in Colombia. Van eind april tot midden augustus 2019 verbleef u bij de tante van uw moeder in Bogota, Colombia. U werkte er drie maanden in een immobiliënagentschap. Ofschoon u de dubbele nationaliteit bezit, ondervond u het racisme ten aanzien van Venezolanen aan den lijve. U werd er beledigd en uitgescholden door collega's en verkopers in winkels. Mensen op straat gooiden vuilnis naar u. Ze riepen dat ze u zouden prostitueren. De tante van uw moeder bracht u naar een psycholoog. U besloot terug te keren naar uw moeder en zus in Venezuela. Bij uw terugkeer, tussen Tachira en Puerto Cabello, werd de bus tegengehouden door militairen en paramilitairen. Toen ze uw kaart met voordelen voor de familie van militairen zagen werd u apart genomen. Ze toonden hun wapens en dwongen u zich uit te kleden. U werd door één van de militairen aangerand. In augustus 2019 vroeg uw moeder uit noodzaak een watertank aan militairen. Dezelfde militair die u in 2017 had misbruikt, zei dat hij de watertank niet zou vullen indien u de deur niet opende. Vervolgens probeerde hij u opnieuw te misbruiken. Uit vrees voor represailles tegen uw familie durfde u geen klacht neer te leggen.

Uw moeder is ziek. Het pensioen dat zij van uw vader krijgt, volstaat niet om rond te komen. Uw zus heeft dan ook niet de mogelijkheid om verder te studeren. U wees ook op de algemene onveiligheid in Venezuela. U werd volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tweemaal overvallen. Eén keer werden uw oorbellen uitgetrokken. Een andere keer werd uw gsm gestolen.

U verliet Venezuela op 1 december 2019. Op 6 december 2019 nam u vanuit Bogota, Colombia, het vliegtuig naar Madrid, Spanje. Op 13 december 2019 kwam u in België aan en op 2 januari 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Venezuela vreest u opnieuw misbruikt te zullen worden. U hebt nooit met iemand over het misbruik gesproken. Uw moeder denkt u naar het buitenland bent vertrokken om te kunnen studeren. U vreest ook dat u of iemand van uw familie gefolterd en vermoord zal worden. In geval van terugkeer naar Colombia vreest u het racisme en de xenofobie waarvan u reeds het slachtoffer werd.

U verblijft momenteel in België bij uw nonkel en tante aan moederszijde. Omdat uw overgrootmoeder Belgische is, slaagden zij erin de Belgische nationaliteit te verwerven.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 28 december 2012 met een geldigheidsduur van vijf jaar en verlengd van 12 september 2018 tot 12 september 2020; uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 15 januari 2008 met een

geldigheidsduur van vijf jaar; uw Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 4 april 2019; uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 6 juni 2019 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw Colombiaanse identiteitskaart, uitgereikt op 6 mei 2019; uw vliegtuigtickets van Bogota naar Madrid en van Madrid naar Brussel; een kopie van de Venezolaanse identiteitskaart van uw vader; kopies van drie foto's van uw vader in het leger; uw IPSFA-kaart (Instituut voor Sociale Provisie van de Strijdkrachten), waarmee uw gezin recht had op gezondheidszorg en het pensioen van uw vader; kopies van documenten van het huis dat aan uw vader werd geschonken en waar u met uw familie woonde; een gelegaliseerde kopie van de overlijdensakte van uw vader; een kopie van de Belgische geboorteakte van uw overgrootmoeder; een kopie van een attest van gezinssamenstelling van de familieleden van uw moeder bij wie u in België verblijft; een artikel over Luis Humberto De La Sotta, een vriend en collega van uw vader die gearresteerd en gefolterd werd en wiens familie bedreigd werd; een kopie van een benoemingsbesluit uit 1995 waarin de namen van uw vader en van Luis Humberto De La Sotta vermeld staan; informatie over militaire politieke gevangenen in Venezuela, waaronder een artikel over familieleden van dergelijke gevangenen die foltering en seksuele agressie aanklagen; twee foto's waarop uw moeder en uw zus te zien zijn tijdens hun deelname aan een antiregeringsmanifestatie op 30 april 2019 in Puerto Cabello; een artikel over een antiregeringsmanifestatie waarbij een jongen 52 keer werd beschoten en blind werd; foto's van de grensovergang tussen Tachira, Venezuela, en Cucuta, Colombia, langs dewelke u zich van Venezuela naar Colombia begaf en een artikel over gewelddadige confrontaties tussen Venezolaanse colectivos en Colombiaanse paramilitairen aan deze grens; enkele artikelen over xenofobie jegens Venezolanen in Colombia; enkele berichten over Maduro die Venezolanen de toegang tot het grondgebied ontzegt en over foltering van zij die er toch in slagen om terug te keren naar Venezuela – u vreest in dit verband gruwelijk behandeld te worden omdat u de dochter van een militair bent en u het land heeft verlaten; en enkele foto's van u met uw moeder en uw zus bij het beeld van de Virgen de la Valle ter ere waarvan u elk jaar op 8 september de mis bijwoonde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten dat u zowel over de Venezolaanse als over de Colombiaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p. 3).

Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn of haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij of zij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

Voor wat betreft Venezuela hebt u een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie aannemelijk gemaakt.

Daarnaast beschikt u evenwel ook over de Colombiaanse nationaliteit. Ten aanzien van Colombia heeft u, in tegenstelling tot Venezuela, doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u er een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U verklaarde dat u in 2017 de Colombiaanse nationaliteit aanvraagde en verwierf omdat u zich niet veilig voelde in Venezuela en wilde weten of u in Colombia een veilig bestaan kon opbouwen (CGVS, p. 3). U

verbleef in 2019 drie tot vier maanden bij familie van uw moeder in Bogota. In deze periode werkte u drie maanden voor een immobielkantoor. U gaf aan dat u door collega's en door verkopers in winkels werd beledigd en uitgescholden. Het gebeurde dat mensen vuilnis naar u gooiden. Voorbijgangers riepen dat ze u zouden prostitueren. U legde ook verscheidene artikelen neer over het racisme ten aanzien van Venezolanen in Colombia. Het CGVS erkent dat racisme en discriminatie ten aanzien van Venezolanen in Colombia bestaat. De door u aangehaalde voorbeelden van discriminatie, die hoofdzakelijk beperkt bleven tot verbale verwensingen, zijn echter, ofschoon laakbaar, onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. U deed bovendien nooit aangifte van de door u aangehaalde feiten bij de Colombiaanse autoriteiten. U vreesde immers dat u slecht behandeld zou worden omdat uw vader militair was. Toen u erop gewezen werd dat u over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en gevraagd werd waarom de Colombiaanse autoriteiten u niet zouden bijstaan voor problemen met andere (Colombiaanse) burgers, verwees u naar de discriminatie ten aanzien van vrouwen en zei u dat u vreesde dat ze niets zouden doen voor u omdat uw vader militair was (CGVS, p. 12-13). Dergelijke argumenten zijn onvoldoende om a priori aan te nemen dat u geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/ of bescherming door de Colombiaanse autoriteiten in geval van problemen met andere Colombiaanse burgers. Indien u de autoriteiten niet op de hoogte brengt van uw problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. U verklaarde overigens zelf nooit problemen te hebben ervaren met de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 12).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat bijna al uw familieleden aan moederszijde, met name op één na alle broers en zussen van uw oma, in Bogota verblijven en dat u nog contact met hen onderhoudt (CGVS, p. 6). Ook uw moeder, die weliswaar in Venezuela woont, bezit de Colombiaanse nationaliteit (CGVS, p. 3). U hebt bovendien al in Bogota gewoond en gewerkt (CGVS, p. 12).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>, als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocuscolombia.veiligheidssituatie.pdf> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke

regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is, hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die u aanbracht, met name de foto's van de grensovergang tussen Tachira en Cucuta en het artikel over gewelddadige confrontaties tussen Venezolaanse colectivos en Colombiaanse paramilitairen aan deze grens, wordt niet betwist, maar betreft geen informatie waaruit het tegendeel zou blijken van voorgaande conclusie.

De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw identiteit, dubbele nationaliteit, reisroute naar België, band met een Belgische overgrootmoeder en verblijf bij familie in België staan niet ter discussie. Voor wat betreft Venezuela hebt u een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. De documenten die u neerlegde met betrekking tot Venezuela worden dan ook als bewijskrachtig aangenomen en betreffen niet betwiste elementen. De artikelen over racisme ten aanzien van Venezolanen in Colombia kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster gaat in op de inhoud en draagwijdte van de door haar geschonden geachte bepalingen alsook van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en "het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel". Zij meent dat de bestreden beslissing op niet-afdoende wijze gemotiveerd is.

Zij zet verder het volgende uiteen:

"De Commissaris Generaal stelt dat verzoekende partij geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt.

Art. 1 van de vluchtelingenconventie bepaalt dat er een gevreesde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politiek overtuiging en die de bescherming van zijn land niet kan invoeren.

Verzoekende partij is een vrouw.

Verzoekende partij verwijst naar het feitenrelaas zoals uiteengezet in de beslissing van het commissariaat-generaal.

Wat evenwel ontbreekt in dit feitenrelaas is dat de moeder en de zus van verzoekende partij in de Verenigde Staten van Amerika verblijven en aldaar asiel hebben aangevraagd. De moeder en zus van verzoekende partij verblijven momenteel in afwachting van de afhandeling van de asielprocedure in de Verenigde Staten van Amerika.

Verzoekende partij heeft zeer veel documenten ingediend ter staving van haar identiteit en van haar asielrelaas. Verzoekende partij beschikt zowel over de Venezolaanse als over de Colombiaanse nationaliteit.

Een vluchteling is elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn of haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, bevindt, en die bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil invoeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij of zij zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit bezit niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

De commissaris-generaal erkent dat: "Voor wat betreft Venezuela hebt u een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie aannemelijk gemaakt."

De commissaris-generaal stelt evenwel: "Daarnaast beschikt u evenwel ook over de Colombiaanse nationaliteit. Ten aanzien van Colombia heeft u, in tegenstelling tot Venezuela, doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u er een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen".

[citaat motieven bestreden beslissing, p. 2-3]

Verzoekende partij werpt op dat inmiddels de moeder en zuster van verzoekende partij in de Verenigde Staten van Amerika asiel hebben aangevraagd, omdat ook voor hen de situatie in Colombia onhoudbaar en gevaarlijk werd.

In Colombia zijn Venezolanen niet meer welkom, meer nog de situatie van Venezolanen in Colombia is ronduit gevaarlijk door de bar slechte economische situatie ten gevolge van de pandemie is er in

Colombia geen werk en worden de vele vluchtelingen uit Venezuela in Colombia als eerst getroffen omdat zij vanwege hun nationaliteit op de onderste trede staan in het vinden van werk.

Verzoekende partij wordt in gans haar leven, maar in het bijzonder in het vinden van werk, gediscrimineerd in Colombia. Verzoekende partij heeft immers gestudeerd in Venezuela en moet bij sollicitaties haar diploma van Venezuela voorleggen.

Bovendien is verzoekende partij een kind van een militair uit Venezuela en wat ook haar dubbele nationaliteit mag zijn, wordt verzoekende partij niet aanzien door Colombianen als een persoon met de Colombiaanse nationaliteit. Voor Colombianen is het meteen duidelijk dat verzoekende partij minstens van Venezolaanse afkomst is, het is duidelijk dat verzoekende partij in Colombia als Venezolaanse aanzien wordt omdat Venezolanen lichter van huidskleur zijn en Colombianen donkerder. Hierdoor worden Venezolanen in Colombia onmiddellijk kerkend en vervolgens gediscrimineerd.

Omdat Colombia een dermate grote groep vluchtelingen uit Venezuela dient op te vangen kan de staatsstructuur van Colombia deze grote groep van vluchtelingen niet aan, zodat Venezolanen aan de rand van de maatschappij belanden, onder meer in de criminaliteit, prostitutie, uitbuiting qua arbeid, kinderarbeid, mensenhandel.

Verzoekende partij merkt op dat ook criminele bendes Venezuela ontvlucht zijn en zich gevestigd hebben in Colombia, waardoor dat Colombia vroeger als een veilig land werd beschouwd, dit thans niet meer is en dat criminaliteit voor de Colombiaanse bevolking eerder met Venezolanen geassocieerd wordt. Daarom is de reputatie van Venezolanen in Colombia rampzalig.

Dit gegeven, gecombineerd met het feit dat Venezolanen voor Colombianen onmiddellijk fysiek werkbaar zijn, geeft in het dagelijkse leven een discriminatie.

Ook verzoekende partij werd op straat uitgescholden en beledigd en er werd vuilnis naar haar gegooid. Door voorbijgangers werd er bedreigd dat zij haar in de prostitutie zouden steken. Dit is overigens geen leeg dreigement, aangezien de actuele realiteit in Colombia bevestigt dat Venezolaanse vrouwen (en kinderen) in de prostitutie terecht komen, met een neerwaartse spiraal naar geweld. Statistieken tonen aan dat de Venezolaanse situatie alarmerend is, gelet op de gevaren om vermoord te worden.

Femicide is de hoofd doodsoorzaak voor Venezolaanse vrouwen in Colombia.

De commissaris-generaal stelt dat verzoekende partij geen aangifte heeft gedaan bij de autoriteiten in Colombia. Verzoekende partij werpt hiertegen op dat zij als vrouw niet ernstig genomen zou worden. Bovendien is verzoekende partij een kind van een militaire uit Venezuela en zou zij slecht behandeld worden.

Verzoekende partij heeft precies de Colombiaanse nationaliteit aangenomen om van het stigma dat zij kind van een militair is af te raken. De dagelijkse realiteit in Colombia is wreder en verzoekende partij kan niet in Colombia af van haar origine, namelijk Venezuela. Wanneer verzoekende partij zich naar de Colombiaanse autoriteiten zou wenden zou zij geenszins ernstig genomen worden en zou er niets aan haar probleem gedaan worden.

Verzoekster ondervindt dan ook discriminatie vanwege haar oorspronkelijke nationaliteit, aangezien zij in Colombia nog steeds als Venezolaanse aanzien en behandeld wordt. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat niet alleen haar Venezolaanse origine een belangrijke rol in de discriminatie speelt, doch ook dat zij een vrouw is en een dochter van een militair. Als Venezolaanse in Colombia wordt verzoekende partij dan ook gevisieerd en is er dan ook een reële dreiging voor verzoekende partij.

De Commissaris-Generaal gaat volledig voorbij aan het feit dat de politie in Colombia corrupt is. Meer nog bij Gender Observatory is geweten dat het gebruikelijk is dat migrantenvrouwen institutionele functionarissen niet vertrouwen, omdat zij bang zijn dat het geweld tegen hen zal toenemen.

Verzoekende partij verzoekt overeenkomstig artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omdat er zwaarwegende gevaren zijn om aan te nemen dat zij als burger een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlandse gewapend conflict.

Verzoekende partij verwijst naar de reeds in het verzoekschrift aangehaalde elementen en argumenten. De Commissaris-generaal gaat volledig voorbij aan de actuele realiteit in Colombia. Momenteel leven er meer dan anderhalf miljoen Venezolanen die naar Colombia geëmigreerd zijn. Dit legt een zeer zware druk op de Colombiaanse maatschappij. Colombia telt 50 miljoen inwoners zodat de in Colombia verblijvende Venezolanen een zeer grote groep zijn.

Onder deze naar Colombia geëmigreerde Venezolanen zijn ook criminelen en en criminele bendes geëmigreerd. Hierdoor hebben alle in Colombia verblijvende Venezolanen een slechte reputatie en zijn Venezolanen niet veilig in Colombia. In het bijzonder zijn vrouwen niet veilig in Colombia, Venezolaanse vrouwen hebben dubbel zo veel kans om vermoord te worden dan Colombianen. Omdat Venezolanen lichter van huidskleur zijn dan Colombianen, herkennen Colombianen Venezolanen direct.

In het bijzonder worden vrouwen door Colombianen gevisieerd, omdat machismo in de cultuur heerst en dat Colombianen weten dat er tegen hen geen klacht bij de instanties wordt ingediend, omdat vrouwen niet gelooft worden, er corruptie bestaat en de reputatie van Venezolanen in Colombia slecht is.

Verzoekende partij brengt in haar stukkenbundel bewijzen voor dat klachten bij de Colombiaanse instanties door Venezolaanse vrouwen lijdt tot geweld en zelfs seksuele uitbuiting.

De door verzoekende partij bijgebrachte rapporten spreken van een dermate hoog cijfer dat femicide de hoofdoorzaak is van overlijden van Venezolaanse vrouwen in Colombia. 6,6% van de moorden op Venezolaanse vrouwen in Colombia zijn het gevolg van haatmisdrijven en onverdraagzaamheid, te gevolge van vreemdelingenhaat. De moorden zijn dus niet enkel, zoals de Commissaris- Generaal stelt, tegen vakbondsleiders, mensenrechtenactiviteiten of journalisten gericht, maar in het bijzonder tegen vrouwen.

In Cindad Bolivar werden pamfletten uitgedeeld dat burgers werden gevraagd om na 18 uur hun huizen binnen te blijven omdat gewapende groepen sociale opruiming tegen Venezolanen en drugsverslaafden zouden houden. Niet enkel vallen deze feiten onder artikel 1 van Vluchtelingenconventie, maar zeker ook onder artikel 48/4, §2, c Vreemdelingenwet omdat gewapende groeperingen aanwezig zijn in bijna alle Colombiaanse gemeenten en dat niet statelijke gewapende groeperingen controle krijgen over Colombia wegens de afwezigheid van de staat.

Hieruit volgt geweld, moorden en aanvallen, die volgens de rapporten voorgebracht door verzoekende partij zich voornamelijk richten op Venezolanen en in het bijzonder op Venezolaanse vrouwen. Verzoekende partij is een vrouw en wordt door Colombianen aanzien als Venezolaanse.

Verzoekster loopt dan ook in Colombia een reële risico om slachtoffer te worden van geweld op haar persoon, moord minstens een ernstige bedreiging van haar leven, enkel omdat zij als Venezolaanse beschouwd wordt en omdat zij vrouw is.

Verzoekende partij kan dan ook erkend worden als vluchteling, dan wel de status van subsidiaire beschermde persoon bekomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stavingstukken:

- stuk 2: het artikel "*Femicide: the main cause of death for Venezuelan women in Colombia*" van openDemocracy van 27 januari 2020;
- stuk 3: het artikel "*Grensoverschrijding, een (bijna)doodvonnis voor Venezolaanse vrouwen*" van Cambio Colombia van 19 augustus 2022;
- stuk 4: het rapport "*Colombia – 2021 evenementen*" van Human Rights Watch van 2022;
- stuk 5: het artikel "*De hel van Venezolaanse vrouwen in Colombia: 'Geld wordt niet geaccepteerd, de valuta van ruilen is seks'*" van El Español van 4 februari 2022;
- stuk 6: het artikel "*Crisis in Venezuela: hoe Colombiaanse maffia's en gewapende groepen profiteren van Venezolaanse migranten*" van BBC News van 19 december 2019;
- stuk 7: het artikel "*Venezolaanse migranten in Colombia: groep met een hoog risico op seksuele uitbuiting*" van Somos Tu Voz van 4 juli 2022;
- stuk 8: het artikel "*Geweld en discriminatie van vrouwelijke vluchtelingen uit Venezuela in Peru en Colombia*" van Amnesty International van 12 juli 2022;
- stuk 9: het artikel "*Venezolaanse vluchtelingen doelwit gewapende groepen in Colombia*" van Inter Press Service van 8 augustus 2019;
- stuk 10: het artikel "*Voor Venezolaanse vluchtelingen in Colombia brengt de pandemie een stille ramp*" van MO* van 8 juni 2020;
- stuk 11: het artikel "*De Vredeweefsters van Colombia: 'De vrouw was tijdens het conflict de oorlogsprijs'*" van MO* van 5 augustus 2017.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij legt op 7 december 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 22 september 2022 als nieuw element.

2.2.2. Op 22 december 2022 laat verzoekster per brief aan de Raad stukken worden die dienen te bewijzen dat haar familie in de Verenigde Staten asiel heeft aangevraagd.

De Raad wijst erop dat artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen de Raad tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis kunnen brengen. Gelet op het feit dat de debatten *in casu* gesloten werden op 19 december 2022, dienen de door verzoekster op 22 december 2022 bijgebrachte stukken ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij zowel over de Venezolaanse als over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en zij ten aanzien van Colombia, in tegenstelling tot Venezuela, doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij er een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, waarbij wordt overwogen dat (i) de door haar aangehaalde feiten van discriminatie die zij in Colombia zou hebben meegemaakt onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of met ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming en zij bovendien nooit aangifte deed van deze feiten bij de Colombiaanse autoriteiten en (ii) uit haar verklaringen bovendien blijkt dat bijna al haar familieleden aan moederszijde in Bogotá verblijven, dat zij nog contact met hen onderhoudt, dat ook haar moeder, die weliswaar in Venezuela woont, de Colombiaanse nationaliteit bezit en dat zij bovendien al in Bogotá heeft gewoond en gewerkt, omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door verzoekster neergelegde documenten niet van aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart een Venezolaans staatsburger te zijn en sinds begin 2017 naast de Venezolaanse nationaliteit ook de Colombiaanse nationaliteit te bezitten op grond van de afstammingsband met haar moeder, die eveneens beide nationaliteiten bezit. Zij verklaart dat haar vader fregatkapitein was bij de marine van het Venezolaanse leger en in 2014 overleed. Ondanks het profiel van haar vader en de voordelen die daarvoor haar als dochter aan verbonden waren – het huis in Puerto Cabello waar zij tot aan haar vertrek uit Venezuela woonde werd haar vader kort voor diens dood door de regering geschonken en zij kon aanspraak maken op sociale zekerheid, gezondheidszorg en het pensioen van haar vader – zou verzoekster gekant geweest zijn tegen de regering en daar ook openlijk voor uitgekomen zijn. Zij wijst op de harde repressie van overheidswege tegen dissidente militairen en hun familie. Zo zou een vriend van haar vader zijn gearresteerd en gefolterd op beschuldiging van verraad van het vaderland en smaadt aan de regering en zou diens familie zijn bedreigd. Verzoekster stelt te vrezen dat dit ook haar of haar familie zou overkomen. Verzoekster verklaart dat zij uit angst nooit heeft deelgenomen aan manifestaties of protesten in Venezuela maar dat haar moeder en zus, die eveneens tegen de regering gekant zijn, op 30 april 2019 aanwezig waren op een anti-regeringsmanifestatie in Puerto Cabello en dat haar moeder toen benaderd werd door militairen die ermee dreigden klacht tegen haar neer te leggen en haar pensioen en woning af te nemen. Zelf zou verzoekster op 8 september 2017 misbruikt geweest zijn door een militair die een doos voedsel van de CLAP had aangeboden nadat haar moeder hem verteld had over hun haar moeilijke situatie. Diezelfde militair zou haar in 2019 opnieuw hebben proberen te misbruiken, nadat haar moeder gevraagd had de watertank te komen vullen. In beide gevallen zou de militair verzoekster met de dood bedreigd hebben waardoor zij geen klacht zou hebben durven indienen. Verzoekster verklaart verder dat zij eind april 2019 naar Colombia ging om er te werken in een immobiëliëagentschap maar dat zij halverwege augustus 2019 besloot terug te keren naar Venezuela omdat zij in Colombia het slachtoffer was van xenofobie. Zij zou er slecht behandeld geweest zijn door collega's en op straat zouden mensen haar hebben uitgemaakt voor prostitué en met vuilnis naar haar gegooid hebben. De tante van haar moeder bij wie zij in Colombia verbleef zou haar enkele keren naar een psycholoog hebben gebracht. Bij haar terugkeer naar Venezuela zou de bus waarop verzoekster zat tussen Tachira en Puerto Cabello zijn tegengehouden en gecontroleerd door (para)militairen. Toen die verzoeksters militaire kaart zagen, zouden ze haar apart hebben genomen en haar gedwongen hebben zich uit te kleden. Daarbij zou één van de militairen haar hebben aangerand. Behalve van voormelde feiten zou verzoekster in Venezuela ook het slachtoffer geworden zijn van de algemene onveiligheid. Zij maakt melding van twee incidenten waarbij zij zou zijn overvallen. De ene keer zouden haar oorbellen zijn uitgetrokken en de andere keer zou haar gsm zijn gestolen.

Verzoekster stelt in geval van terugkeer naar Venezuela te vrezen dat zij opnieuw misbruikt zal worden alsook dat zij of iemand van haar familie gefolterd en vermoord zal worden. In geval van terugkeer naar Colombia stelt zij te vrezen dat zij opnieuw slachtoffer zal worden van xenofobie en zal worden uitgescholden voor prostitué.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster over zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit beschikt.

De Raad kan na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris aannemen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève koestert ten aanzien van Venezuela.

Te dezen dient te worden gewezen op het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan enkel worden toegekend indien een verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, wordt een verzoeker om internationale bescherming die meer dan één nationaliteit bezit niet geacht verstoken te zijn van de bescherming van het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, indien hij of zij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit bezit niet inroept.

In casu stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster zich kan beroepen op de nationale bescherming van Colombia.

Verzoekster heeft doorheen haar verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève dient te koesteren ten aanzien van Colombia. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden toegelicht als volgt:

“U verklaarde dat u in 2017 de Colombiaanse nationaliteit aanvraagde en verwierf omdat u zich niet veilig voelde in Venezuela en wilde weten of u in Colombia een veilig bestaan kon opbouwen (CGVS, p. 3). U verbleef in 2019 drie tot vier maanden bij familie van uw moeder in Bogota. In deze periode werkte u drie maanden voor een immobielkantoor. U gaf aan dat u door collega’s en door verkopers in winkels werd beledigd en uitgescholden. Het gebeurde dat mensen vuilnis naar u gooiden. Voorbijgangers riepen dat ze u zouden prostitueren. U legde ook verscheidene artikelen neer over het racisme ten aanzien van Venezolanen in Colombia. Het CGVS erkent dat racisme en discriminatie ten aanzien van Venezolanen in Colombia bestaat. De door u aangehaalde voorbeelden van discriminatie, die hoofdzakelijk beperkt bleven tot verbale verwensingen, zijn echter, ofschoon laakbaar, onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. U deed bovendien nooit aangifte van de door u aangehaalde feiten bij de Colombiaanse autoriteiten. U vreesde immers dat u slecht behandeld zou worden omdat uw vader militair was. Toen u erop gewezen werd dat u over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en gevraagd werd waarom de Colombiaanse autoriteiten u niet zouden bijstaan voor problemen met andere (Colombiaanse) burgers, verwees u naar de discriminatie ten aanzien van vrouwen en zei u dat u vreesde dat ze niets zouden doen voor u omdat uw vader militair was (CGVS, p. 12-13). Dergelijke argumenten zijn onvoldoende om a priori aan te nemen dat u geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/ of bescherming door de Colombiaanse autoriteiten in geval van problemen met andere Colombiaanse burgers. Indien u de autoriteiten niet op de hoogte brengt van uw problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. U verklaarde overigens zelf nooit problemen te hebben ervaren met de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 12).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat bijna al uw familieleden aan moederszijde, met name op één na alle broers en zussen van uw oma, in Bogota verblijven en dat u nog contact met hen onderhoudt (CGVS, p. 6). Ook uw moeder, die weliswaar in Venezuela woont, bezit de Colombiaanse nationaliteit (CGVS, p. 3). U hebt bovendien al in Bogota gewoond en gewerkt (CGVS, p. 12).”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen elementen of argumenten aanhaalt die van aard zijn bovenstaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoekster werpt op dat haar moeder en zuster inmiddels in de Verenigde Staten verblijven, waar zij asiel hebben aangevraagd *“omdat ook voor hen de situatie in Colombia onhoudbaar en gevaarlijk werd”*. Zoals *supra* onder punt 2.2.2. reeds werd aangegeven, is verzoekster in gebreke gebleven om de stukken die deze bewering kunnen staven overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vóór het sluiten van de debatten middels een aanvullende nota neer te leggen en dienen zij derhalve uit de debatten te worden geweerd. Bovendien strookt haar bewering als zou de situatie in Colombia onhoudbaar en gevaarlijk geworden zijn voor haar moeder en zus niet met haar eerder afgelegde verklaringen, waaruit blijkt dat haar moeder en zus in Puerto Cabello, Venezuela verblijven (administratief dossier (hierna: AD), stuk 8, verklaring DVZ, 13A en 17; stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Nergens blijkt verzoekster te hebben aangegeven dat haar moeder en zus op enig moment Venezuela zouden hebben verlaten om naar Colombia te gaan.

In zoverre verzoekster doelt op de situatie in Venezuela, dient te worden herhaald dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten aanzien van Venezuela, doch dat zij, gelet op het feit dat zij tevens over de Colombiaanse nationaliteit beschikt, niet aannemelijk maakt dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van Colombia. De problemen die zij in Colombia vreest blijken niet dermate zwaarwichtig te zijn dat zij kunnen worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming en verzoekster toont bovendien niet aan dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat of bereid zouden zijn om doeltreffende bescherming te bieden indien nodig. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het loutere gegeven dat verzoeksters moeder en zus actueel in de VS zouden verblijven en er een asielaanvraag zouden hebben ingediend die in behandeling is.

Met haar algemeen betoog dat Venezolanen in Colombia niet meer welkom zijn en de situatie van Venezolanen in Colombia ronduit gevaarlijk is, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat zij, die tevens over de Colombiaanse nationaliteit beschikt, een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een

reëel risico op ernstige schade loopt. Zij beperkt zich tot een loutere bewering waar zij stelt dat er ten gevolge van de pandemie geen werk is in Colombia en dat *“de vele vluchtelingen uit Venezuela in Colombia als eerst getroffen (worden) omdat zij vanwege hun nationaliteit op de onderste trede staan in het vinden van werk”*. Dit laatste argument gaat *in casu* hoe dan ook niet op, gelet op het feit dat verzoekster tevens over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en haar situatie niet gelijkgesteld kan worden aan deze van Venezolaanse vluchtelingen in Colombia. Aldus is het betoog dat Colombia niet in staat is de grote groep vluchtelingen uit Venezuela op te vangen waardoor zij aan de rand van de maatschappij belanden en onder meer in de criminaliteit en prostitutie belanden en het slachtoffer worden van uitbuiting, kinderarbeid of mensenhandel, *in casu* niet dienstig.

Verzoekster maakt verder niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij het vinden van werk gediscrimineerd zal worden in Colombia op basis van haar Venezolaans diploma, temeer daar uit haar verklaringen blijkt dat zij tijdens haar eerdere verblijf in Colombia van april tot augustus 2019 gedurende drie maanden gewerkt heeft in een immobiliënagentschap en haar diploma toen klaarblijkelijk geen beletsel vormde om te worden aangenomen (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Verzoekster kan voorts niet overtuigen dat zij ondanks haar Colombiaanse nationaliteit door Colombianen niet als dusdanig zal worden aanzien en dat het voor Colombianen meteen duidelijk is dat zij van Venezolaanse afkomst is. Dat Venezolanen over het algemeen lichter van huidskleur zouden zijn en Colombianen donkerder en dat Venezolanen voor Colombianen onmiddellijk fysiek herkenbaar zijn, is een blote bewering die verzoekster op geen enkele wijze staaft. Waar niet wordt betwist dat verzoekster, indien haar Venezolaanse herkomst gekend zou zijn, in Colombia geconfronteerd kan worden met discriminatie, zoals reeds het geval zou zijn geweest tijdens haar eerdere verblijf aldaar, dient te worden benadrukt dat, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit is het geval wanneer de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en de staat niet wil of kan beschermen. Het weze hier herhaald dat de door verzoekster aangehaalde incidenten, hoewel laakbaar, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Door in haar verzoekschrift nogmaals te wijzen op het feit dat zij in Colombia op straat werd uitgescholden en bekogeld met vuilnis, werpt verzoekster hier geen ander licht op. Dat voorbijgangers ermee bedreigd zouden hebben om haar in de prostitutie te steken, impliceert niet dat verzoekster daadwerkelijk het risico loopt om zoals andere Venezolaanse vrouwen in Colombia in de prostitutie terecht te komen. Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij desgevallend geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten, mede gelet op het feit dat zij nooit aangifte deed van de door haar aangehaalde feiten. Dienaangaande verwijst verzoekster in haar verzoekschrift slechts naar de argumenten die zij reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft aangehaald, met name dat zij als vrouw niet ernstig genomen zou worden en slecht behandeld zou worden omdat zij kind is van een Venezolaanse militair. De adjunct-commissaris is in de bestreden beslissing terecht van oordeel dat deze argumenten niet kunnen volstaan om *a priori* aan te nemen dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten in geval van problemen met andere Colombiaanse burgers, temeer gelet op haar verklaring zelf nooit problemen te hebben ervaren met de Colombiaanse autoriteiten (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Door in haar verzoekschrift op algemene en summiere wijze, en zonder bronvermelding, te stellen dat de politie in Colombia corrupt is en bij Gender Observatory geweten is *“dat het gebruikelijk is dat migrantenvrouwen institutionele functionarissen niet vertrouwen, omdat zij bang zijn dat het geweld tegen hen zal toenemen”*, maakt verzoekster niet aannemelijk dat het voor haar als vrouw met de Colombiaanse nationaliteit niet mogelijk zou zijn om bescherming te krijgen indien nodig.

De enkele verwijzing naar de moordcijfers en het geweld gepleegd tegen (Venezolaanse) vrouwen in Colombia volstaat niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie immers niet dat (Venezolaanse) meisjes en vrouwen in Colombia een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan geweld. Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat verzoekster een vrouw is van Venezolaanse afkomst, volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde vast te stellen. Nu niet blijkt dat er sprake is van veralgemeend geweld ten aanzien van vrouwen waardoor elk meisje of vrouw louter en alleen omwille van haar geslacht het risico loopt daardoor te worden getroffen, moet het risico voor verzoekster aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* worden door verzoekster geen concrete en ernstige feiten

of argumenten aangehaald op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd of geïmigreerd bij terugkeer naar Colombia.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door verzoekster aangehaalde redenen waarom zij naar geen van beide landen van nationaliteit meent te kunnen terugkeren, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten betreffen de algemene situatie van Venezolaanse vluchtelingen en vrouwen in Colombia en hebben geen betrekking op verzoeksters persoonlijke situatie (stukkenbundel verzoekster, stukken 2-11). Verzoekster laat na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze algemene informatie het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een specifiek en reëel risico op ernstige schade in haar hoofde aantoonst.

Verzoekster heeft tijdens de administratieve procedure een aantal documenten en stukken neergelegd die kunnen dienen ter staving van haar identiteit, nationaliteiten, reisweg, het profiel en overlijden van haar vader, haar verblijfssituatie in Venezuela, haar band met een Belgische overgrootmoeder en haar verblijf bij familieleden in België, welke elementen niet ter discussie staan (AD, stuk 6, 'Documenten', nrs. 1-14). Verder heeft verzoekster tijdens de administratieve procedure informatie en stukken bijgebracht die betrekking hebben op de door haar geuite vrees ten aanzien van Venezuela, die niet wordt betwist doch omwille van de hoger uiteengezette redenen geen aanleiding geeft tot erkenning van een nood aan internationale bescherming in haar hoofde (*Ibid.*, nrs. 15-19, 21 en 22). Zoals hoger uiteengezet, wordt evenmin betwist dat er in Colombia sprake is van xenofobie en geweld ten aanzien van Venezolanen. De informatie die verzoekster hierover tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd is algemeen van aard en doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen *in casu* (*Ibid.*, nr. 20).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging ten aanzien van Colombia, met name het racisme en de discriminatie waarvan zij in Colombia reeds het slachtoffer zou zijn geworden, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door verzoekster aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen worden gelijkgesteld en zij bovendien niet aantoonst dat zij desgevallend geen beroep zou kunnen doen op de hulp of bescherming van de Colombiaanse autoriteiten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïmigreerd.

2.3.4.3. In zoverre verzoekster een nood aan internationale bescherming inroept omwille van de algemene veiligheidssituatie in Colombia, dient te worden gewezen op de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd aangaande de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die u aanbracht, met name de foto's van de grensovergang tussen Tachira en Cucuta en het artikel over gewelddadige confrontaties tussen Venezolaanse colectivos en Colombiaanse paramilitairen aan deze grens, wordt niet betwist, maar betreft geen informatie waaruit het tegendeel zou blijken van voorgaande conclusie."

Verzoekster weerlegt bovenstaande analyse, die door de verwerende partij bevestigd wordt in haar aanvullende nota neergelegd op 7 december 2022 onder verwijzing naar de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 22 september 2022, niet in haar verzoekschrift. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Het betoog in het verzoekschrift dat "gewapende groeperingen aanwezig zijn in bijna alle Colombiaanse gemeenten en dat niet statelijke gewapende groeperingen controle krijgen over Colombia wegens de afwezigheid van de staat" doet niets af aan de pertinente overweging dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact ervan in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen hebben met een gewapend conflict. Dat er in Colombia sprake is van criminaliteit en geweld waarbij ook (Venezolaanse) vrouwen kunnen worden gevisieerd, wordt niet betwist. Het betreft hier evenwel doelgerichte vormen van geweld die geen uitstaans hebben met de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Een algemene verwijzing naar het voorkomen van dergelijke vormen van geweld volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in Colombia werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de landen van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. In zoverre verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT